

Sygn. Akt XVII AmE 225/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 maja 2018 roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 225/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 10 maja 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2, art. 56 ust. 2h pkt 4 w związku z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685 i 755), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685 i 755) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), zwanemu dalej „Przedsiębiorcą”, orzekł w punkcie 1, że Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 r., oraz w punkcie 2, za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego – poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji odmowę zastosowania, tj. brak odstąpienia od nałożenia na spółkę kary pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 12b ww. ustawy pomimo zaistnienia ku temu przesłanek w postaci (i) znikomej szkodliwości popełnionego czynu (zaniechania), tj. uchybienia

przez spółkę terminowi do złożenia sprawozdania miesięcznego za lipiec 2017r., (ii) dopełnienia przez spółkę tegoż obowiązku niezwłocznie po powzięciu wiedzy o zaistniałym uchybieniu w terminie wskazanym przez prezesa URE,

2. art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego – wyrażające się w ocenie przesłanek zastosowania tego przepisu, w szczególności przesłanki znikomej szkodliwości czynu, przez pryzmat obowiązków samego Prezesa URE, a więc okoliczność wtórną wobec okoliczności, na tle których powinna następować ocena realizacji/braku realizacji obowiązków nałożonych na podmioty wskazane w treści art. 43d ust. Prawa energetycznego, w kontekście art. 56 ust. 6a tej ustawy,

3. art. 56 ust. 1 pkt 12 b, art. 56 ust. 2 oraz art. 56 ust. 2h pkt 4 Prawa energetycznego – poprzez ich nieuzasadnione zastosowanie w sytuacji, w której okoliczności faktyczne sprawy uzasadniały odstąpienie od nałożenia na spółkę kary pieniężnej,

oraz przepisów prawa procesowego tj.:

1.art. 8§1 k.p.a. poprzez naruszenie przez Prezesa URE zasady zaufania do organów władzy publicznej na skutek nieuwzględnienia w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasady proporcjonalności, która powinna znaleźć zastosowanie także przy ocenie zasadności nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 i ust 2 Prawa energetycznego,

2.art. 107§1 pkt 6 w zw. z art. 107§3 k.p.a. poprzez brak przedstawienia w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji indywidualnej oceny przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w kontekście okoliczności niniejszej sprawy i oparciu uzasadnienia decyzji na argumentach natury ogólnej, dających się zastosować do praktycznie każdego przypadku naruszenia obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 43d Prawa energetycznego czy, nieprzystających wręcz do okoliczności sprawy, w rezultacie decyzja nosi znamiona „sztampowości”, a nie cechy indywidualnego aktu administracyjnego, którym powinna być, załatwiającego daną sprawę przy uwzględnieniu całokształtu jej okoliczności.

Wskazując na powyższe wniósł o:

uchylenie zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Powód w treści odwołania nie kwestionował faktu, iż nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 r. Podniósł jednak, iż pozwany błędnie przyjął, że iż brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary wobec powoda w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – prawo energetyczne.

Zdaniem powoda, ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do przyjęcia, iż czyn polegający na zaniechaniu w przekazaniu sprawozdania za miesiąc lipiec 2017 roku jest czynem społecznie szkodliwym w stopniu znikomym. W ocenie powoda, o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy ilość sprowadzanych przez powoda smarów w stosunku do ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP, rodzaj paliwa ciekłego przywiezionego przez powoda, skala zwłoki w przekazaniu sprawozdania, kontekst sytuacyjny. Nadto zauważył powód, że informacja pozwanego w sprawie ogłoszenia całkowitej wielkości produkcji i przywozu paliw ciekłych w terytorium RP w III kwartale 2017 roku, została opublikowana w Biuletynie Urzędu regulacji Energetyki z datą 15 listopada 2017 roku. W rezultacie pozwany miał możliwość uwzględnienia danych dostarczonych przez spółkę w ww. informacji kwartalnej. Oznacza to, że uchybienie terminowi złożenia sprawozdania nie miało w rzeczywistości wpływu na realizację obowiązku informacyjnego nałożonego na Prezesa URE na podstawie art. 43d Prawa energetycznego. Powód wniósł także o uwzględnienie, że sprawozdanie za lipiec było pierwszym sprawozdaniem, do którego złożenia były zobowiązane podmioty przywożące, zwłaszcza z uwagi na „zwleknięcie” ministra Energii z wydaniem Rozporządzenia, które aktywowało obowiązek sprawozdawczy, a także z uwagi na okres wakacyjny. O powyższych trudnościach w ocenie powoda świadczy fakt, iż według informacji pozwanego, aż 40% zobowiązanych przedsiębiorstw nie dotrzymało terminu na złożenie pierwszego sprawozdania. Powód wniósł o uwzględnienie przy ocenie stopnia szkodliwości czynu

wszystkich kryteriów w tym kryterium subiektywnego, gdyż do zaniechania doszło w sposób nieumyślny. Powód zaznaczył również, iż nie posiada własnego działu prawnego dedykowanego do śledzenia zmian w przepisach prawa. Powód wskazał też, że niezastosowanie przez pozwanego art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego naruszyło zasadę proporcjonalności i zasadę zaufania do organów władzy publicznej, o której mowa w treści art. 8§1 k.p.a..

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany wskazał ponadto, iż biorąc pod uwagę obiektywny charakter odpowiedzialności za popełnienie deliktu administracyjnego oraz, że ustawodawca za naruszenie obowiązku terminowego złożenia sprawozdania przewiduje wymierzenie kary pieniężnej w sztywnej wysokości tj. 10.000,00 zł nie podlegającej miarkowaniu, niezasadne wydaje się prowadzenie rozważań na temat przesłanek, które mogłyby być brane pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej, w szczególności w przypadku zasady proporcjonalności, która związana jest z dyrektywami wymiaru kary. W odniesieniu do zarzutu powoda, co do problemów z powzięciem wiedzy o zaistnieniu obowiązku sprawozdawczego, ostateczny termin na złożenie pierwszego sprawozdania wyznaczony został na ponad trzy miesiące od dnia wydania Rozporządzenia Ministra Energii. Trudno więc mówić o „zaskoczeniu” Przedsiębiorcy nowymi obowiązkami. Pozwany wskazał też na znaczny okres przekroczenia terminu złożenia przedmiotowego sprawozdania – 59 dni oraz, że nastąpiło to dopiero po zawiadomieniu powoda o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Pozwany podkreślił również, że obowiązek sprawozdawczy nie służy jedynie sporządzeniu raportu, lecz realizacji innych celów przewidzianych ustawą, zwłaszcza z uwagi na comiesięczny obowiązek składania sprawozdań.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 lutego 2017 r., znak: (...). (akta adm.)

W miesiącu lipcu Przedsiębiorca dokonał przywozu łącznie 0,414 tony smaru o kodzie CN 2710 19 99 zza granicy. (k. 26 akt adm.)

Przedsiębiorca do dnia 21 sierpnia 2017 r. nie złożył sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 roku. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 26 września 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 5 października 2017 roku (k. 1-2 akt adm.)

W piśmie z dnia 19 października 2017 r., Przedsiębiorca złożył sprawozdanie za miesiąc lipiec 2017 roku oraz przedstawił stanowisko w sprawie, wskazując, że niezłożenie w ustawowym terminie sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za lipiec i sierpień 2017 r. wynikało z braku wiedzy o wejściu w życie Rozporządzenia o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (Dz. U. 2017 poz. 1011). (k. 3-4 akt adm.)

Pismem z dnia 1 grudnia 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 7 grudnia 2017 r. (k. 37, 38 akt adm.)

W dniu 2 stycznia 2018 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło pismo Przedsiębiorcy potwierdzające nadanie wymaganych sprawozdań do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów i ministra właściwego do spraw energii, w dniu 19 października 2017 r. (k. 25-34 akt adm.)

W dniu 10 maja 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer: (...) (k. 39-42 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż powód do dnia 19 października 2017 roku nie przekazał sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.). Opóźnienie wyniosło zatem 59 dni.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d tej ustawy, zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł.

Z powyższego bezsprzecznie wynika, iż powód zaniechaniem swoim, wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, a w konsekwencji podlega karze w kwocie 10.000,00 zł, tj. w wysokości przez ustawodawcę wprost w treści przepisu określonej.

Powód zarzucił pozwanemu niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z

czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy ilość sprowadzanych przez powoda smarów w stosunku do ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP, rodzaj paliwa ciekłego przywiezionego przez powoda, skala zwłoki w przekazaniu sprawozdania, kontekst sytuacyjny, jak również brak negatywnych skutków złożenia sprawozdania po terminie, zwłaszcza, iż było to pierwsze sprawozdanie, a obowiązek jego złożenia zaistniał w okresie wakacyjnym. Powód zauważył też, że informacja pozwanego w sprawie ogłoszenia całkowitej wielkości produkcji i przywozu paliw ciekłych w terytorium RP w III kwartale 2017 roku, została opublikowana w Biuletynie Urzędu regulacji Energetyki z datą 15 listopada 2017 roku. Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne. Istnienie obowiązku sprawozdawczego obejmowało bowiem powoda, niezależnie od ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP czy rodzaju paliwa ciekłego przywiezionego przez powoda. Wskazać dalej należy, iż sprawozdania składane po raz pierwszy przez podmioty, które dotychczas nie zdawały sobie sprawy z obowiązku sprawozdawczego, a zatem wpływające do Urzędu po terminie o którym mowa w treści art. 43d ustawy – Prawo energetyczne, mają negatywny wpływ na terminowość publikacji wykazu, zamieszczanego na stronie BIP URE powodują, w szczególności ze względu na konieczność uwzględniania zmian w bazie danych URE, które muszą być odzwierciedlone. Powyższe prowadzi do znacznego utrudnienia oczekiwanego przez ustawodawcę skutku (który miał zaistnieć poprzez comiesięczne, a nie kwartalne składanie przedmiotowych sprawozdań) w postaci zapewnienia wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat ilości produkowanych w RP i przywożonych na teren RP paliw ciekłych. Ponadto, terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Ponadto, wskazywana przez powoda okoliczność, że aż 40% zobowiązanych przedsiębiorstw nie dotrzymało terminu na złożenie pierwszego sprawozdania, w żadnej części nie ujmuje jego obowiązku dotrzymania terminu złożenia przedmiotowego sprawozdania. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie, wynoszące 59 dni, nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu.

W odniesieniu do okoliczności związanych z czynem w postaci zamiaru i motywacji sprawcy, jako również świadczących o znikomym stopniu szkodliwości czynu powód wskazał, iż powyższe zaniechanie było niezamierzone oraz wynika przede wszystkim z faktu, iż powód nie posiada własnego działu prawnego dedykowanego do śledzenia zmian w przepisach prawa. Powyższe przekonanie powoda jest nieuprawnione.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Ponadto, Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informację (nr 55/2017) dotyczącą sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych. Powód miał zatem możliwość powzięcia informacji o zaistnieniu przedmiotowego obowiązku oraz sposobie jego realizacji. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, wpisany do rejestru podmiotów przywożących powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności w przedmiotowym zakresie. Bezsporna jest zaś okoliczność, iż powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku, jednak nastąpiło to dopiero po otrzymaniu przez powoda zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej, co w konsekwencji wpłynęło na znaczne przekroczenie terminu do przekazania sprawozdania, wynosiło ono bowiem 59 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, brak było podstaw do przyjęcia, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy, a tym samym aby zaistniały niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Powód wskazał również o naruszeniu zasady proporcjonalności, poprzez niezastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary i w konsekwencji nałożenie na powoda kary w wysokości 10.000,00 zł. Wskazać tu należy, iż

odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia wskazywanego wyżej celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł, która zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy – prawo energetyczne, nie przekroczyła (...) przychodu ukaranego przedsiębiorcy w poprzednim roku podatkowym. Z tego też względu, brak było podstaw do przyjęcia, iż przewidziana przez ustawodawcę kara we wskazanej wysokości, narusza zasadę proporcjonalności. Wskazać przy tym należy, iż błędne jest przekonanie powoda o „sztampowości” zaskarżonej decyzji. Brak bowiem zastosowania przez pozwanego względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany nie uwzględnił okoliczności niniejszej sprawy. Niezasadnie zatem twierdził powód, iż zaskarżona decyzja nie nosi cech zindywidualizowanego aktu administracyjnego. Z powyższych względów nieuzasadnione było również twierdzenie powoda, iż pozwany naruszył art. 8 i 108§1 pkt 6 i §3 k.p.a.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

SSR (del.) Jolanta Stasińska